

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 7, 2022

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:336](#) 04-03-2022

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2022:184](#) 25-02-2022

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:779](#) 10-03-2022

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:688](#) 08-03-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:735](#) 08-03-2022

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:685](#) 08-03-2022

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:687](#) 08-03-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:581](#) 24-02-2022

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:1789](#) 09-03-2022

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:1969](#) 25-02-2022

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:1261](#) 21-02-2022

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2022:2286](#) 17-02-2022

RECHTSPRAAK

Meerderjarigenbewind. Klacht over niet toepassen voorkeursregeling artikel 1:435 lid 4 BW. De procureur-generaal adviseert tot verwerping van het beroep.

Feiten en omstandigheden

In 2015 is de echtgenote van betrokkene benoemd tot bewindvoerder van betrokkene met beperkt bewind, voor zover het betreft de ondertekening van een nog te sluiten vaststellingsovereenkomst tussen betrokkene en een schadeverzekeraar. Eind 2019 heeft de echtgenote de rechtbank verzocht om ondercuratelestelling van betrokkene en de zoon van betrokkene tot curator te benoemen.

In 2020 heeft de kantonrechter een professionele bewindvoerder benoemd en het bewind uitgebreid voor zover het betreft de te ontvangen schadevergoeding en het voeren van beheer daarover. In 2021 heeft het hof deze beschikking bekrachtigd. Hiertegen heeft de echtgenote cassatie ingesteld.

De procedure bij het hof

Het hof neemt de beslissing van de rechtbank over en oordeelt dat de rechtbank terecht een onafhankelijke professionele bewindvoerder heeft genoemd. Het hof overweegt daartoe dat de schadeprocedure nog niet is afgerond en dat de belangen voor betrokkene hierbij groot zijn, gezien de intensieve medische zorg en daarmee gepaard gaande hoge kosten gedurende de rest van zijn leven. Ter zitting is ook gebleken dat de vergoeding voor de gemaakte advocaatkosten nog niet is uitonderhandeld, terwijl nu al vaststaat dat die kosten fors zijn (ruim een ton) en in mindering zullen strekken op de schade-uitkering. Het hof acht het daarom aangewezen dat een professionele derde meedenkt en handelt met betrekking tot de wijze waarop de uitkering voor de betrokkene straks het beste kan worden aangewend. Dat er tussen de echtgenote en de kinderen consensus bestaat over de besteding van het geld en dat zij daarover ook afspraken hebben gemaakt met de bank, maakt dit oordeel niet anders. Dat wil niet zeggen dat de echtgenote en kinderen het belang van de betrokkene niet vooropstellen. Integendeel, zij tonen zich zeer betrokken en meelevend. Het hof kan zich ook

indenken dat een verblijf van betrokkene op Curaçao in de wintermaanden in zijn belang is. De professionele bewindvoerder heeft aangegeven dat zij ervoor openstaat om met de echtgenote mee te denken over de mogelijkheden om zo'n verblijf financieel haalbaar te maken.

Bespreking van het cassatiemiddel

Het onderdeel klaagt dat deze overwegingen rechtens onjuist zijn, dan wel onbegrijpelijk, omdat een voorkeur is uitgesproken voor de zoon. Volgens de klacht zou de rechter alleen bij gebleken bezwaren tegen benoeming van de wettelijk preferente bewindvoerder mogen afwijken van de wettelijke voorkeur, ingevolge artikel 1:435 lid 4 BW. Het hof had volgens de klacht moeten beoordelen of er gegronde redenen zijn die zich verzetten tegen benoeming.

De procureur-generaal overweegt dat zowel uit de formulering van artikel 1:435 lid 4 BW, als uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever de rechter veel vrijheid heeft willen geven bij de benoeming van een bewindvoerder, waarbij ook gedacht kan worden aan de benoeming van meer dan één bewindvoerder. Op grond van lid 1 van artikel 1:435 BW geldt voorts dat de rechter zich moet vergewissen van de bereidheid en zich een oordeel vormt over de geschiktheid van de te benoemen persoon. In de memorie van toelichting werd daaromtrent overwogen dat het zijn van bewindvoerder in de regel geen bijzondere geschiktheid anders dan het kunnen voeren van een administratie en het invullen van een belastingaangifte vereist.

Uit de motivering van het hof met betrekking tot de bekrachtiging van de benoeming van een onafhankelijke bewindvoerder blijkt, dat het hof daarbij van belang heeft geacht dat een persoon tot bewindvoerder wordt benoemd die (i) onafhankelijk is, (ii) een derde, en die (iii) over kennis van zaken beschikt. Daarbij is in aanmerking genomen dat de schadeprocedure nog niet is afgerond, dat de belangen voor betrokkene groot zijn, en dat de vergoeding voor gemaakte forse advocaatkosten nog niet zijn uitonderhandeld. Daarnaast acht het hof van belang dat een professionele derde meedenkt en handelt over de wijze waarop de schade-uitkering voor betrokkene het beste kan worden aangewend, in het licht van de omvangrijke en complexe zorg die blijvend nodig zal zijn, alsmede het voorgenomen verblijf op Curaçao. De echtgenote wil een deel van de uitkering gebruiken voor het opknappen en verbouwen van een woning, waarmee veel geld is gemoeid.

In de overwegingen van het hof ligt besloten dat naar het oordeel van het hof de zoon niet aan de hiervoor genoemde voorwaarden voldoet. Hij is geen onafhankelijke derde en beschikt naar het kennelijke oordeel van het hof niet over de kennis die gelet op de complexe situatie nodig wordt geacht. Het hof heeft dus gemotiveerd waarom zijn voorkeur niet ligt bij de

benoeming van de zoon. Dit oordeel is aan het hof als feitenrechter voorbehouden. Voor zover het onderdeel ervan uitgaat dat het hof niet aan zijn beslissing ten grondslag heeft gelegd dat het de zoon ongeschikt acht, faalt het bij gebrek aan feitelijke grondslag.

Conclusie

De conclusie strekt tot verwerping van het cassatieberoep.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-02-2022

ECLI: ECLI:NL:PHR:2022:184

Zaaknummer: 21/02753

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad ziet af van de beantwoording van prejudiciële vragen van de rechtbank Den Haag inzake de ruimte voor de rechter om op verzoek van een non-binaire persoon een verzoek om een genderneutrale registratie in de registers van de burgerlijke stand toe te wijzen.

Feiten en omstandigheden

Betrokkene in de procedure verzoekt verbetering van diens geboorteakte aldus dat bij het geslacht ofwel de letter X wordt vermeld of wel dat ‘van deze persoon geen geslacht is kunnen worden vastgesteld’. De aanduiding van het geslacht van betrokkene als ‘mannelijk’ in onder meer diens paspoort stemt niet overeen met de genderbeleving van betrokkene, die het belangrijk vindt om de juridische situatie in overeenstemming te brengen met diens sociale en dagelijkse werkelijkheid.

Bij beschikking van 17 december 2021 heeft de rechtbank Den Haag op de voet van artikel 392 Rv prejudiciële vragen aan de Hoge Raad gesteld. De rechtbank wil weten:

1. Heeft de rechter, bij de huidige stand van de wetgeving en gegeven de huidige maatschappelijke en juridische situatie, de ruimte om een verzoek toe te wijzen voor een genderneutrale registratie wanneer de geboorteakte is opgemaakt conform de biologische werkelijkheid, of gaat dit (nog steeds) de rechtsvormende taak van de rechter te buiten?
2. Als het antwoord op het eerste deel van deze vraag bevestigend is:
 - a) kan/mag de rechter gelasten dat de oude akte wordt doorgehaald en een nieuwe akte wordt opgemaakt? of
 - b) kan/mag de rechter wijziging van een geboorteakte gelasten in die zin dat daarin niet langer een geslacht is opgenomen? of
 - c) kan/mag de rechter wijziging van een geboorteakte gelasten in die zin dat in plaats van ‘man’ of ‘vrouw’ een genderneutrale geslachtsaanduiding wordt opgenomen?

3. Als het antwoord op vraag 2a, 2b of 2c bevestigend luidt, hoe dient dan in een genderneutrale vermelding te worden voorzien: door bij het geslacht een 'X' op te nemen, een '-', door de vermelding 'waarvan het geslacht niet is kunnen worden vastgesteld', of op een andere wijze?

Advocaat-generaal P. Vlas heeft geadviseerd om op de voet van artikel 393 lid 8 Rv af te zien van beantwoording van de prejudiciële vragen (ECLI:NL:PHR:2022:131).

Beoordeling en motivering

De Nederlandse wet voorziet niet in een mogelijkheid tot wijziging of verbetering van de geslachtsregistratie in een geboorteakte in een 'X' of andere neutrale aanduiding. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het in beginsel aan de wetgever is om voor de registratie van non-binaire personen een wettelijke voorziening te treffen. Het ligt op de weg van de wetgever te bepalen hoe (binnen de *margin of appreciation* die art. 8 EVMR aan de nationale staten laat) de overheidsregistratie van personen wordt ingericht en de wettelijke voorziening wordt vormgegeven. De rechtbank wijst erop dat de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, ter gelegenheid van de behandeling van het wetsvoorstel tot wijziging van vermelding van geslacht in de geboorteakte, enkele keren te kennen heeft gegeven het wenselijk te vinden nadere ontwikkelingen in de rechtspraak af te wachten. De rechtbank heeft in haar verwijzingsbeschikking geen rekening kunnen houden met de recente ontwikkelingen bij de parlementaire behandeling van dit wetsvoorstel. Op 30 november 2021 werd een amendement ingediend dat ertoe strekt de registratie van de 'X' als geslachtsaanduiding voor non-binaire mensen zonder tussenkomst van de rechter mogelijk te maken. De Minister voor Rechtsbescherming heeft daarop laten weten dat dit een substantiële uitbreiding van het wetsvoorstel omvat. Om te komen tot een kabinetsappreciatie van het amendement heeft het kabinet de uitvoeringsorganisatie verzocht de gevolgen voor de uitvoering, inclusief kosten, in beeld te brengen. Daarna zal het amendement voor advies worden voorgelegd aan de Afdeling advisering van de Raad van State. Op verzoek van de minister is besloten de plenaire behandeling van het wetsvoorstel te plannen na ontvangst van het nader rapport van de Afdeling advisering van de Raad van State.

In het Coalitieakkoord 2021-2025 is opgenomen dat het kabinet het Regenboogakkoord zorgvuldig zal uitvoeren. In dat akkoord is vermeld dat het streven blijft om onnodige geslachtsregistratie door de overheid zoveel mogelijk af te schaffen. Eenieder krijgt de mogelijkheid om, zonder tussenkomst van de rechter, de geslachtsvermelding in officiële documenten zoals het paspoort te laten doorhalen met een 'X'. Hieruit blijkt dat de wetgever hernieuwde aandacht heeft voor de mogelijkheid van genderneutrale registratie in een geboorteakte, dat het eerdere standpunt om nadere ontwikkelingen in de rechtspraak af te

wachten is verlaten en dat wetgeving in de nabije toekomst te verwachten is.

Bij deze stand van zaken lenen prejudiciële vragen zich niet voor beantwoording. Dat zou op dit moment de taak van de Hoge Raad te buiten gaan. Zolang er geen wettelijke regeling is, is het aan de rechter om in elke concrete zaak aan de hand van de aard en inhoud van het verzoek en de verdere omstandigheden van het geval te beslissen, met inbegrip van de mogelijkheid om de beslissing op het verzoek aan te houden.

Conclusie

De Hoge Raad ziet af van de beantwoording van de prejudiciële vragen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-03-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:336

Zaaknummer: 21/05228

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging machtiging kantonrechter tot verkoop van de woning van rechthebbende die onder bewind staat. Verkoop tegen de wil van rechthebbende. Belang van eerlijke verdeling nalatenschap rechthebbende in de toekomst geen gewicht toegekend.

Feiten en omstandigheden

Rechthebbende is geboren in 1944. Zij is de zus van appellant en van degene die zij in april 2015 een algehele volmacht heeft gegeven om haar in alle opzichten te vertegenwoordigen. Eind oktober 2015 is ten overstaan van de notaris een bruikleenovereenkomst tot stand gekomen tussen de gevolmachtigde van de rechthebbende en haar inmiddels overleden echtgenoot, en appellant. Daarin is vastgelegd dat appellant per november 2015 om niet gebruik mag maken van de voormalig echtelijke woning. De kantonrechter heeft in september 2019 een bewind ingesteld over de (toekomstige) goederen van rechthebbende wegens haar lichamelijke of geestelijke toestand, waarbij de gevolmachtigde als bewindvoerder is benoemd. In december 2020 heeft de kantonrechter het verzoek van de bewindvoerder om een machtiging tot verkoop van de woning toegewezen. Hiertegen gaat appellant in beroep.

Verzoeken, beoordeling en motivering

Appellant verzoekt het hof met vernietiging van de bestreden beschikking de verzoeken van de bewindvoerder om de woning te verkopen en te procederen indien de appellant de woning niet wil verlaten af te wijzen.

Ontvankelijkheid appellant

Appellant kan als belanghebbende in hoger beroep worden aangemerkt. Het hof is van oordeel dat appellant in de zin van artikel 798 lid 1 Rv dient te worden aangemerkt als belanghebbende, en dat appellant dus gezien kan worden als iemand op wiens rechten of verplichtingen de zaak rechtstreeks betrekking heeft. De gegeven machtiging tot verkoop van de woning leidt namelijk tot een einde van de bruikleenovereenkomst en een (dreiging van) inbreuk op zijn huidige rechtspositie van gebruiker van de woning (vgl. HR 26 juni 2015, ECLI:NL:HR:2015:1748). Dat appellant gebruiker is van de woning in plaats van huurder is

irrelevant, aldus het hof.

Machtiging tot verkoop van de woning

Appellant voert aan dat de machtiging door de kantonrechter is verleend zonder schriftelijke toelichting van de bewindvoerder en taxatierapport van een onafhankelijk makelaar. Ten onrechte is de kantonrechter ervan uitgegaan dat rechthebbende niet in staat is om zelf te bepalen of de woning dient te worden verkocht. Met het overeenkomen van de bruikleenovereenkomst zou het de bedoeling van partijen geweest zijn dat appellant tot het overlijden van rechthebbende in de woning mocht blijven. Deze wens heeft rechthebbende bevestigd in een verklaring die zij heeft ondertekend in maart 2021. Door verkoop van de woning zou de bewindvoerder tegen de wil van rechthebbende ingaan. Er is niet voldaan aan de opzeggingsgronden in de bruikleenovereenkomst en met de belangen van de appellant is geen rekening gehouden.

Daar brengt de bewindvoerder tegen in dat rechthebbende en haar echtgenoot destijds bewust voor een bruikleenovereenkomst hebben gekozen, zodat appellant geen huurbescherming zou genieten en de woning bij verkoop ter vrije beschikking zou staan. De kantonrechter was niet gehouden rechthebbende te horen op het verzoek om een machtiging te verlenen tot verkoop. De bewindvoerder overlegt alles met de rechthebbende, maar vanwege haar conditie kan zij beslissingen niet reproduceren. Aan de verklaring uit maart 2021 mag geen juridische waarde worden gehecht, gelet op de conditie van rechthebbende en het feit dat zij onder bewind staat. Met de verkoop van de woning handelt de bewindvoerder niet tegen de wil van rechthebbende, maar juist in haar belang, omdat het behoud van de woning onnodig drukt op haar financiën, aldus de bewindvoerder.

Tijdens het verhoor door de raadsheer-commissaris in december 2021 heeft rechthebbende meegedeeld dat appellant in 2015 in de woning mocht gaan wonen. Destijds is niet gesproken over dat hij daar mocht blijven wonen zo lang rechthebbende zou leven, maar inmiddels wil rechthebbende dat wel. Vervolgens heeft de bewindvoerder in januari 2022 bij brief onder andere aangegeven dat hij problemen voorziet bij de verdeling van de nalatenschap na het overlijden van rechthebbende als appellant nog in de woning woont. Doordat de kosten met betrekking tot de woning uit het vermogen van rechthebbende worden betaald, komt een eerlijke verdeling van de nalatenschap onder druk te staan.

Het hof overweegt als volgt. Ex artikel 1:441 lid 2 onder a BW heeft de bewindvoerder toestemming van de rechthebbende of, indien deze daartoe niet in staat of weigerachtig is, machtiging van de kantonrechter, voor het beschikken en aangaan van overeenkomsten tot beschikking over een onder het bewind staand goed. De kantonrechter heeft in september

2019 vastgesteld dat rechthebbende als gevolg van haar ziektebeeld niet (meer) in staat is om haar voorkeur aan de bewindvoerder kenbaar te maken. Op goede gronden heeft de kantonrechter in de onderhavige procedure geoordeeld dat voor verkoop van de woning een machtiging noodzakelijk is.

Uit de parlementaire behandeling van het wetsontwerp Onderbewindstelling ter bescherming van meerderjarigen blijkt herhaaldelijk dat de rechter en bewindvoerder waar mogelijk rekening moeten houden met de wensen en verlangens van de rechthebbende (*Kamerstukken II 1979/80, 15350, p. 2 en 3 (MvA)*). Ruim vóór de instelling van het bewind heeft rechthebbende het gebruiksrecht voor onbepaalde tijd in de bruikleenovereenkomst toegekend aan appellant. De rechthebbende lijkt daarnaast een bestendige en intrinsieke wens te hebben ten aanzien van voortgezet gebruik van de woning door appellant. Dit leidt het hof af uit de omstandigheid dat het gebruik na 2015 ongewijzigd is voortgezet zonder dat rechthebbende aanstalten heeft gemaakt hier verandering in te brengen en uit de verklaring van de rechthebbende ten overstaan van de raadsheer-commissaris. Daarnaast acht het hof van belang dat op dit moment geen financiële noodzaak om de woning te verkopen aannemelijk is gemaakt. Het door de bewindvoerder gestelde belang van instandhouding van het vermogen van rechthebbende, mede met het oog op een gelijke verdeling van haar nalatenschap, legt geen gewicht in de schaal. De wens van rechthebbende om appellant in de woning te laten wonen onder de huidige omstandigheden dient te prevaleren.

Conclusie

Het hof vernietigt de machtiging van de kantonrechter en wijst de verzoeken van bewindvoerder om een machtiging tot verkoop van de woning te verlenen, om te procederen indien appellant de woning niet wil verlaten en om appellant in de proceskosten te veroordelen af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:687

Zaaknummer: 200.293.032/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing bij ongeborn kind. Complexe problematiek (verslaving en psychisch) maken dat gespecialiseerde hulpverlening ontoereikend zou zijn om de ernstige bedreiging ten aanzien van de ontwikkeling van het kind weg te nemen.

Feiten en omstandigheden

De kinderrechtcr heeft ex artikel 1:255 lid 1 BW op 21 december 2021 het toen nog ongeborn kind onder toezicht van de gecertificeerde instelling (GI) gesteld en een machtiging tot uithuisplaatsing in een pleeggezin verleend, tot 21 september 2022. De minderjarige is in 2022 geboren uit de inmiddels verbroken relatie tussen de vader en moeder. De ouders oefenen gezamenlijk het gezag uit. De minderjarige verblijft sinds 19 januari 2022 in een pleeggezin.

Grief

De moeder komt op tegen de ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige. De moeder stelt primair dat de wet niet voorziet in een ondertoezichtstelling dan wel machtiging tot uithuisplaatsing van een ongeborn kind, aangezien het om een nog onzekere toekomstige gebeurtenis gaat. De moeder voert aan dat de wet de mogelijkheid biedt om direct na de geboorte met spoed een machtiging tot uithuisplaatsing te verzoeken, maar niet op voorhand. De kinderrechtcr had daarom de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) niet-ontvankelijk moeten verklaren, of het verzoek moeten afwijzen.

Subsidiair is de moeder van mening dat de kinderrechtcr ten onrechte heeft bepaald dat de ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing noodzakelijk zijn. De moeder was welwillend in het accepteren van hulp en werkte mee met de officiële instanties. Ze had de vereiste zorg voor het wegnemen van de ontwikkelingsbedreiging voldoende geaccepteerd.

De raad stelt dat de ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing noodzakelijk zijn, daar de situatie nu te instabiel is om erop te vertrouwen dat de ouders de verzorging van de minderjarige goed op zich kunnen nemen. De GI onderzoekt een mogelijke plaatsing bij de

vader. Het gaat echter goed met de minderjarige bij het pleeggezin, wat in haar belang is.

Beoordeling en motivering

In zijn beoordeling verwijst het hof naar de verslavingsproblematiek van de moeder, en het gebruik van cocaïne gedurende de zwangerschap, en de psychiatrische problematiek waar sprake van is. De moeder is in oktober 2021 met een crisismaatregel op basis van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg opgenomen, welke vervolgens met een zorgmachtiging werd voortgezet. Tijdens deze opname was onbekend of het kind, door het cocaïnegebruik, een verhoogde zorgbehoefte zou hebben. Het hof verwijst naar de toelichting van de GI, die aangeeft dat de problematiek van de moeder te complex is voor plaatsing in een moeder-kindhuis. Naast de verslavings- en psychiatrische problematiek, kampt de moeder met geheugenproblemen.

Het hof volgt de kinderrechter in het oordeel dat de moeder door haar problematiek niet in staat was om in het belang van het (toen nog ongebooren) kind te handelen en dat ook gespecialiseerde hulpverlening ontoereikend zou zijn om de ernstige bedreiging voor de ontwikkeling van de minderjarige weg te nemen. De vader was niet in staat om de zorg voor de minderjarige op zich te nemen.

Het hof verwijst vervolgens naar het argument van de moeder met betrekking tot de voorbarige kindbeschermingsmaatregelen. Het hof is echter van mening dat een ongebooren vrucht als zodanig geen drager is van rechten en plichten, maar volgens artikel 1:2 BW als reeds geboren kan worden aangemerkt wanneer dit in zijn/haar belang is. De cocaïneverslaving van de moeder en de bijkomstige problematiek rechtvaardigen derhalve de ondertoezichtstelling van het – toen nog – ongebooren kind. De machtiging tot uithuisplaatsing is daarnaast verleend pas vanaf de geboorte van de minderjarige. De door de moeder genoemde uitspraak van de rechtbank Rotterdam (ECLI:NL:RBROT:2008:BD8461) is derhalve niet van toepassing.

Het hof overweegt verder dat de moeder, indien de raad een spoedmachtiging had verzocht na de geboorte van het kind, minder rechtsbescherming zou hebben gehad dan nu het geval is geweest. Ze zou dan pas achteraf gehoord kunnen worden, terwijl ze nu alle argumenten van de raad kende en zich daartegen ter zitting kon verweren. Daarnaast vindt het hof dat het in het belang van het kind én de moeder is dat er openheid en duidelijkheid bestaat over het te volgen traject na de geboorte.

Het hof concludeert dat de kinderrechter terecht heeft geoordeeld dat een machtiging tot uithuisplaatsing noodzakelijk was. Het hof benoemt ook dat de zorgen over de problematiek van de moeder nog steeds aanwezig zijn. De vader heeft, nu het lijkt dat de minderjarige geen

schade heeft opgelopen van het drugsgebruik, besloten de volledige zorg op zich te willen nemen en kijkt met de GI naar een plan om dit op een toekomstbestendige wijze te verwezenlijken. De GI en de raad menen dat het toekomstperspectief van de minderjarige voor het einde van de ondertoezichtstelling duidelijk zal zijn, dit belang wordt onderschreven door het hof. Het voorgaande betekent ook dat de genomen kindbeschermingsmaatregelen nu nog noodzakelijk zijn voor de minderjarige.

Conclusie

De hof bekrachtigt de beschikking van de kinderrechter van 21 december 2021.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:685

Zaaknummer: 200.304.520/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verdeling eenvoudige gemeenschap, ex-samenwoners, vergoedingsrecht.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben ongeveer twintig jaar een affectieve relatie gehad en samengewoond. Zij hebben geen schriftelijke samenlevingsovereenkomst. Uit hun relatie zijn twee kinderen geboren. Partijen zijn gezamenlijk eigenaar van de woning. De woning is niet bezwaard met een hypotheek. De samenwoning van partijen is geëindigd.

De vrouw vordert verdeling van de eenvoudige gemeenschap van de woning aldus dat deze aan de man wordt toegedeeld en hij aan haar de helft van de waarde van die woning moet voldoen. De man doet een beroep op een vergoedingsrecht en vordert dat de vrouw gehouden is aan hem € 205.866 te voldoen. De rechtbank heeft de woning aan de man toegedeeld, zonder nadere verrekening met de vrouw. De vrouw heeft hoger beroep ingesteld.

Beoordeling en motivering

Volgens de vrouw hebben partijen tijdens hun relatie stilzwijgend afspraken gemaakt op basis waarvan de man geen vergoedingsrecht (vanwege een privé-investering in een gemeenschappelijk goed) heeft. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat geen sprake was van stilzwijgende afspraken over verdeling van de woning. Daarbij heeft de rechtbank ten onrechte uitsluitend acht geslagen op de omstandigheid dat de woning op beider naam is gekocht en de man heeft gezegd dat de woning voor de vrouw en kinderen is bestemd. De rechtbank heeft verzuimd alle overige relevante omstandigheden mee te wegen. De vrouw wijst op de volgende omstandigheden op grond waarvan zij er nooit aan heeft getwijfeld dat zij recht heeft op de helft van de waarde van de woning.

Partijen hebben, ondanks dat de man de woning nagenoeg volledig heeft gefinancierd, gezamenlijk de eigendom daarvan verkregen. Tijdens de relatie van partijen was sprake van een traditionele rolverdeling. De zorg voor man en kinderen was zwaar vanwege de persoonlijke problematiek van de kinderen en ziekte van de man. Zij heeft, vanwege de traditionele rolverdeling, nooit ruimte gehad om een 'serieuze baan' te zoeken. Het

gezinsinkomen bestond uitsluitend uit het spaargeld van de man. Het was kennelijk zijn bedoeling dat hij zou interen op zijn spaargeld. Uit de traditionele rolverdeling kan worden afgeleid dat partijen stilzwijgend hebben beoogd om de door de man gedane investeringen 'niet te verrekenen' of dat hij met zijn inbreng heeft voldaan aan een natuurlijke verbintenis. Partijen hebben tijdens hun relatie nooit enig bedrag verrekend. Zij hebben evenmin gesproken over gescheiden vermogens, vergoedingen en/of verrekeningen. Zij voerden geen gescheiden financiële huishouding. Ook hechtten zij geen belang aan verschil in financiële bijdragen aan de gezamenlijke uitgaven; alles werd voldaan vanuit het vermogen van de man. Het inkomen van de vrouw 'ging direct naar de man waarmee de kosten van de huishouding werden betaald'. De vrouw heeft tijdens de relatie geen vermogen of pensioen opgebouwd. Zij kan geen aanspraak maken op partneralimentatie. Het was de bedoeling van partijen dat de woning uiteindelijk 'aan de vrouw zou toekomen'. Dit is haar tijdens de aankoop toegezegd. Mede daarom is zij mede-eigenaar van de woning geworden. Zij vertrouwde er steeds op dat zij evenveel recht had op de woning als de man. Dit is haar meerdere malen toegezegd en blijkt ook uit het testament van de man. De man heeft dit ook aan haar medegedeeld.

Het hof overweegt als volgt. De woning is gemeenschappelijk eigendom van partijen en verworven met uitsluitend privévermogen van de man ter grootte van € 205.866. Op grond hiervan komt aan de man een nominaal vergoedingsrecht, ter grootte van dit bedrag, toe (zie HR 21 april 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU8938 en HR 10 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:707). Voor zover de vrouw betoogt dat de man geen beroep kan doen op dat vergoedingsrecht vanwege stilzwijgende afspraken tussen partijen die inhouden dat hij van dat vergoedingsrecht afstand zou hebben gedaan, zijn die – door de man betwiste – afspraken niet komen vast te staan. Van een natuurlijke verbintenis die zou inhouden dat de man zijn vergoedingsrecht niet te gelde kan maken is evenmin sprake. De vrouw is immers, als mede-eigenaar van de woning, gerechtigd tot de helft van de waarde van die woning. In hoeverre daarnaast nog sprake kan zijn van een natuurlijke verbintenis die ertoe leidt dat de man zijn vergoedingsrecht niet te gelde kan maken, heeft de vrouw niet toegelicht. Dit betekent dat het beroep van de vrouw op het bestaan van stilzwijgende afspraken en/of een natuurlijke verbintenis niet kan slagen.

Voor zover de man betoogt dat de vrouw niet is gerechtigd tot de waarde van de woning omdat zij op geen enkele wijze een financiële bijdrage aan de (verwerving van de) woning heeft geleverd, berust dat betoog op een onjuiste rechtsopvatting. Partijen zijn immers gezamenlijk eigenaar van de woning en tussen hen bestaat een eenvoudige gemeenschap. Dit betekent dat partijen in gelijke mate zijn gerechtigd tot de (waarde van de) woning (art. 3:166 lid 2 BW). Het nominale vergoedingsrecht van de man moet daarop eerst in mindering worden gebracht. Het resterende saldo (waarde woning -/- vergoedingsrecht van € 205.866) moet vervolgens bij helfte worden verdeeld tussen partijen (in die zin ook HR 21 april 2006).

Het hof zal, gelet op hetgeen is overwogen, partijen veroordelen over te gaan tot verdeling van de eenvoudige gemeenschap van woning in die zin dat de helft van de waarde van de woning die resteert na aftrek van het vergoedingsrecht van de man van € 205.866 door de man aan de vrouw moet worden voldaan. De waarde van de woning moet worden vastgesteld door een door het hof aan te wijzen makelaar door middel van een niet-gevalideerde taxatie. De kosten van de makelaar moeten partijen ieder bij helfte dragen.

Conclusie

Het hof beslist zoals hiervoor is overwogen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 08-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:735

Zaaknummer: 200.296.327_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beroep op artikel 3:34 lid 1 BW slaagt niet. Niet gebleken is dat erflater ten tijde van het opmaken van zijn uiterste wilsbeschikking niet in staat was zijn belangen te waarderen en onbekwaam was om zijn wil te bepalen.

Feiten en omstandigheden

In oktober 2019 is erflater overleden. Eiser 1 en eiser 2 zijn broer en zus van erflater. Erflater was de oom van gedaagde 1 en levenspartner van gedaagde 2. Op 20 juni 2019 is door de notaris een uiterste wilsbeschikking van erflater gepasseerd. Erflater heeft daarbij gedaagden tot zijn enig erfgenamen en tot executeurs benoemd.

Eisers vorderen te verklaren voor recht dat het testament nietig is waardoor gedaagden niet de erfgenamen van erflater zijn. Daarnaast hebben zij aanverwante vorderingen aan de rechtbank voorgelegd. Volgens eisers is het testament nietig, omdat erflater onvoldoende wilsbekwaam was ten tijde van het opstellen daarvan als gevolg van een geestelijke stoornis.

Beoordeling en motivering

De rechtbank stelt voorop dat aan de vrijheid van erflater om een testament op te laten maken grote waarde moet worden toegekend. De bewijslast van de stelling dat erflater op 20 juni 2019 niet in staat was zijn wil in vrijheid te vormen, rust op eisers. Zij moeten de voor hun vorderingen relevante feiten stellen en bewijzen. Voor een geslaagd beroep op artikel 3:34 lid 1 BW is vereist dat sprake is van geestvermogens die blijvend of tijdelijk zijn gestoord en dat een met een verklaring overeenstemmende wil wordt geacht te ontbreken, indien de stoornis een redelijke waardering van de bij de handeling betrokken belangen belette, of indien de verklaring onder invloed van die stoornis is gedaan.

Eisers hebben gesteld dat de wilsonbekwaamheid van erflater blijkt uit de door de Kamer voor het notariaat (de Kamer) grotendeels gegrond verklaarde klacht van eiser 1, het medisch dossier van erflater van de Stichting Aafje, de rapportages van het Franciscus Gasthuis, het medisch advies van Naam 3 (medisch adviseur) en de verklaring van Naam 2.

De rechtbank overweegt dat het de notaris is die de wilsbekwaamheid beoordeelt. In eerste instantie komt het daarbij aan op zijn eigen waarneming, waarbij hem een redelijke beoordelingsvrijheid toekomt. Alleen bij gerede twijfel is verder onderzoek aangewezen en moet de notaris het Stappenplan Beoordeling Wilsbekwaamheid van de KNB volgen. Uit het e-mailbericht van 26 februari 2020 van de notaris aan de advocaat van eisers blijkt dat de notaris geen enkele reden had te twijfelen aan de wilsbekwaamheid van erflater. Op grond van de ministerieplicht moet een notaris een opdracht in beginsel uitvoeren, tenzij er stevige aanwijzingen zijn van wilsonbekwaamheid. Ook al was een aantal indicatoren aanwezig (zoals eisers stellen), dan betekent dit volgens het Stappenplan nog niet automatisch dat erflater wilsonbekwaam was. Daarnaast is het zo dat door de Kamer met de uitspraak dat ‘niet is komen vast te staan dat de notaris voldoende heeft doorgevraagd bij erflater’, niet is geoordeeld dat erflater ten tijde van het ondertekenen van het testament wilsonbekwaam was. Volgens de Kamer had de notaris in de gegeven omstandigheden (er was bij de opdracht alleen telefonisch contact geweest en erflater wilde op 77-jarige leeftijd afwijken van het erfrecht bij versterf door een testament op te maken) nader onderzoek moeten doen naar de persoonlijke situatie van erflater. Omdat niet was komen vast te staan dat de notaris voldoende heeft doorgevraagd en gespreksaantekeningen heeft gemaakt, is de klacht van eiser 1 gegrond verklaard. Deze gegrondverklaring duidt op zich niet op wilsonbekwaamheid en kan dan ook niet dienen als onderbouwing van de stelling dat de wilsverklaring is opgesteld onder invloed van een geestelijke stoornis.

Volgens eisers blijkt uit het medisch dossier en de medische rapportages dat erflater niet voldoende in staat was om bij het opstellen van het testament zich te realiseren wat de strekking was van zijn wil zoals die werd vastgelegd in het testament. Zij stellen dat al langere tijd sprake was van verwardheid en een geestelijke stoornis. De rechtbank overweegt dat deze onderbouwing niet voldoende is. Uit het medisch dossier blijkt niet dat erflater in juni 2019 leed aan enige stoornis en ook in de rapportage van het Franciscus Gasthuis van 18 juni 2019 wordt (nog) niet gesproken over enige stoornis. Wel wordt aan de huisarts van erflater gerapporteerd dat het denken steeds minder goed gaat en dat het geheugen achteruit lijkt te gaan. In de rapportage van 19 juli 2019 wordt gerapporteerd dat sprake is van cognitieve stoornissen, symmetrisch parkinsonisme en dat vooralsnog wordt gedacht aan een Lewy body dementie. Er was echter nog geen diagnose gesteld. Overigens, ook als erflater in juli 2019 leed aan een Lewy body dementie, betekent dat niet automatisch dat hij op 20 juni 2019 wilsonbekwaam was. Dementie is niet gelijk te stellen aan wilsonbekwaamheid. Zoals uit de rapportage van 18 juni 2019 blijkt, had erflater soms goede en soms slechte dagen. Bepalend is of hij door een geestelijke beperking al dan niet in staat is om de gevolgen van een rechtshandeling te overzien. Daarvan is niet gebleken.

Ook uit het medisch advies van Naam 3 volgt niet dat erflater ten tijde van het ondertekenen van het testament wilsonbekwaam was. Allereerst gaat Naam 3 er ten onrechte van uit dat de Kamer van oordeel was dat erflater op 9 juli 2019, na opname op de gesloten afdeling van Huize Smeetsland, zeker niet in staat was om zijn wil te bepalen of een zelfstandig leven te leiden. Deze mening maakt geen deel uit van de beoordeling van de Kamer, maar maakt deel uit van de onderbouwing van de klacht van eiser 1. Ten tweede verklaart Naam 3 dat hij, zonder erflater te hebben gezien, geen uitspraak mag doen ten aanzien van de vraag in hoeverre er ten tijde van het opmaken van het testament sprake is geweest van wilsonbekwaamheid. Dat volgens Naam 3 het redelijke antwoord op die vraag voor de hand ligt, maakt dit niet anders. Ook deze onderbouwing is dus niet voldoende.

Ten slotte hebben eisers gesteld dat uit de verklaring van Naam 2, die erflater goed kende, kan volgen dat hij tot weinig meer in staat was. De rechtbank overweegt dat haar verklaring weliswaar een zorgelijk beeld schetst van erflater in de periode januari tot en met maart 2019, maar deze verklaring is onvoldoende als onderbouwing van de door eisers gestelde wilsonbekwaamheid.

Evenmin leiden de beslissing van de Kamer, bovengemelde medische stukken, de eigen waarneming van eiser 1 begin 2019 dat erflater zorg nodig had en de verklaring van Naam 2 in samenhang bezien tot de conclusie dat erflater wilsonbekwaam was ten tijde van het ondertekenen van het testament.

De rechtbank is op grond van het voorgaande van oordeel dat niet is gebleken dat erflater op 20 juni 2019 niet in staat was zijn belangen te waarderen en onbekwaam was om zijn wil te bepalen. Eisers hebben, gelet op de gemotiveerde betwisting, hun stellingen onvoldoende onderbouwd.

Conclusie

De rechtbank wijst de vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:1789

Zaaknummer: C/10/621098 HA ZA 21-561

Rechters: G.A.F.M. Wouters

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezien het grievend gedrag is het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar dat een bijdrage in de kosten van het levensonderhoud kan worden verlangd. Voorts zijn de partnerschapsvoorwaarden niet tot stand gekomen onder invloed van een of meerdere wilsgebreken waardoor het verzoek tot vernietiging van de partnerschapsvoorwaarden niet slaagt. Ten slotte bepaalt het hof dat de peildatum voor de waardering van de woning de datum is van de verdeling van de woning, dat wil zeggen de datum waarop de ontbinding van het geregistreerd partnerschap is ingeschreven.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn op 2 januari 2006 een geregistreerd partnerschap aangegaan. Daardoor is een wettelijke algehele gemeenschap van goederen ontstaan. Tijdens het geregistreerd partnerschap zijn partijen partnerschapsvoorwaarden aangegaan. Daartoe zijn in 2007 drie aktes partnerschapsvoorwaarden gepasseerd: de eerste betreft een algehele uitsluiting, bij de tweede gaat het om de vaststelling van een beperkte gemeenschap van goederen en de derde is een overeenkomst van verdeling en levering. De beperkte gemeenschap van goederen heeft betrekking op de woning met grond, toebehoren, inboedel en hypotheekschulden en een auto. Met betrekking tot de woning is een verblijvingsbeding opgenomen. Dit houdt in dat bij eindiging van het geregistreerd partnerschap door scheiding de gemeenschappelijke woning met toebehoren en hypotheekschulden bij de man verblijft en dat de man aan de vrouw een bedrag moet uitkeren ter hoogte van de helft van het verschil tussen de in het economisch verkeer geldende waarde (vrij van bewoning) en de hypotheekschulden. Op 5 november 2018 heeft de vrouw een verzoek tot ontbinding van het geregistreerd partnerschap bij de rechtbank Limburg ingediend. Het partnerschap is op 17 oktober 2019 ontbonden en op 27 januari 2020 is de beschikking ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. De woning is enkele maanden later, op 17 september 2020, getaxeerd voor een bedrag van € 610.000. De vrouw verzoekt de rechtbank om vernietiging van de partnerschapsvoorwaarden en om veroordeling van de man tot betaling van partneralimentatie. Op 25 mei 2021 beslist de rechtbank dat het

beroep van de vrouw op vernietiging van de partnerschapsvoorwaarden niet slaagt. Dit betekent dat de man per 25 juni 2021 het exclusief gebruiksrecht van de woning heeft, dat de vrouw het verblijvingsbeding moet nakomen en de woning moet verlaten en aan de man ter beschikking moet stellen. De woning inclusief hypotheek wordt aan de man toebedeeld. De man moet aan de vrouw € 61.750 betalen.

Ook wijst de rechtbank het verzoek van de vrouw om een partneralimentatie af. De vrouw heeft een boek geschreven dat voor de man – kort gezegd – dermate grievend is dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om van hem een partneralimentatie te verlangen.

De vrouw tekent hoger beroep aan tegen de beschikking van de rechtbank. De man voert verweer en dient tegenverzoeken in die betrekking hebben op de afwikkeling van de partnerschapsvoorwaarden/nakoming van het verblijvingsbeding. Hiertegen voert de vrouw verweer.

Grievens

De vrouw is met veertien grieven in hoger beroep gekomen. De grieven zien op (i) toekenning van partneralimentatie ter hoogte van € 6.879 per maand, (ii) vernietiging van de partnerschapsvoorwaarden en vaststelling dat er tussen partijen een gemeenschap van goederen bestaat die voor de helft dient te worden verdeeld, en (iii) toebedeling van de echtelijke woning. De grieven met betrekking tot de woning heeft de vrouw weer ingetrokken. De grieven van de man gericht tegen de beschikking van de rechtbank zien op de woning en de gebruiksvergoeding.

Beoordeling en motivering

Ten aanzien van de partneralimentatie is in geschil of de vrouw met haar boek zich ten opzichte van de man zo grievend heeft uitgelaten dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat zij van de man nog een bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud verlangt. Het hof oordeelt dat dit inderdaad het geval is en overweegt als volgt. In uitzonderlijke gevallen kan grievend gedrag van een der gewezen echtgenoten ten opzichte van de ander ertoe leiden dat betaling van alimentatie in redelijkheid niet van de onderhoudsplichtige kan worden gevergd. Het hoeft daarbij niet om het grievende gedrag zelf te gaan, maar het kan gaan om het feit dat de onderhoudsgerechtigde ondanks zijn of haar grievende gedrag toch alimentatie vordert van de gekwetste onderhoudsplichtige. Betaling van alimentatie kan in een dergelijke situatie moreel niet of niet ten volle worden gevergd. Of sprake is van zo'n uitzonderlijke situatie, moet met terughoudendheid worden betracht omdat het karakter van een beëindiging dan wel matiging van de onderhoudsverplichting

onherroepelijk is. Het hof erkent dat een relatiebreuk dan wel een echtscheiding veel met emoties gepaard gaat, en dit betekent dat niet iedere vorm van wangedrag of grievend gedrag aanleiding geeft om de onderhoudsverplichting te matigen of te beëindigen. In onderliggende zaak ligt dit evenwel anders. De door het hof geciteerde voorbeelden uit het boek laten – anders dan dat de vrouw stelt – volgens het hof geen andere conclusie toe dan dat de inhoud van het boek rechtstreeks te herleiden is tot de man en diens sociale netwerk. Dit in samenhang met een interview van de vrouw ter promotie van het boek waarin ze het ‘personage’ in uiterst negatieve bewoordingen heeft gekarakteriseerd, leidt tot het oordeel van het hof dat betaling van alimentatie in redelijkheid niet van de man kan worden gevegd.

Over het verzoek tot vernietiging van de partnerschapsvoorwaarden die volgens de vrouw tot stand zouden zijn gekomen onder invloed van een wilsgebrek, te weten (primair) bedrog en (subsidiar) dwaling en/of misbruik van omstandigheden, oordeelt het hof als volgt. De voorwaarden zijn vastgelegd in de aktes van 2007. Volgens de vrouw moeten ze worden vernietigd omdat ze tot stand zijn gekomen onder invloed van een wilsgebrek, te weten (primair) bedrog en (subsidiar) dwaling en/of misbruik van omstandigheden. De vrouw zou geen weet hebben gehad van datgene wat ze bij de notaris had getekend, maar had dit op goed vertrouwen in de man gedaan. Pas na aankondiging van de man te willen scheiden zou ze achter het bestaan van de voorwaarden zijn gekomen. Voor bedrog is vereist dat iemand een ander tot het verrichten van een bepaalde rechtshandeling beweegt door enige opzettelijk daartoe gedane onjuiste mededeling, door het opzettelijk daartoe verzwijgen van enig feit dat de verzwijger verplicht was mede te delen of door een andere kunstgreep (art. 3:44 lid 3 BW). Krachtens artikel 150 Rv dient de vrouw, gelet op het bepaalde in artikel 3:44 BW, te stellen en bij betwisting te bewijzen dat sprake is geweest van een kunstgreep aan de zijde van de man, opzettelijke misleiding door de man alsmede de aanwezigheid van een causaal verband tussen het bedrieglijke gedrag en het verrichten van de rechtshandeling. Vast moet komen te staan dat de vrouw door de kunstgrepen bewogen is tot het verrichten van de rechtshandeling en dat zij zonder het bedrog deze rechtshandeling niet zou hebben verricht. De stelplicht en bewijslast rusten op grond van de hoofdregel van artikel 150 Rv op degene die zich op het wilsgebrek bedrog beroept, in dit geval de vrouw. Volgens het hof slaagt de vrouw hierin niet.

Evenmin slaagt het beroep op dwaling. Met betrekking tot dwaling bepaalt artikel 6:228 lid 1 BW dat een overeenkomst die onder invloed van dwaling tot stand is gekomen en bij een juiste voorstelling van zaken niet zou zijn gesloten, vernietigbaar is (a) indien de dwaling te wijten is aan een inlichting van de wederpartij, tenzij deze mocht aannemen dat de overeenkomst ook zonder deze inlichting zou worden gesloten; (b) indien de wederpartij in verband met hetgeen zij omtrent de dwaling wist of behoorde te weten, de dwalende had behoren in te lichten; (c) indien de wederpartij bij het sluiten van de overeenkomst van

dezelfde onjuiste veronderstelling als de dwalende is uitgegaan, tenzij zij ook bij een juiste voorstelling van zaken niet had behoeven te begrijpen dat de dwalende daardoor van het sluiten van de overeenkomst zou worden afgehouden. Volgens het hof heeft de vrouw – door geen kennis te nemen van de inhoud van de diverse notariële akten en het juridisch regime – doelbewust onwetend de documenten ondertekend. Een vernietiging wegens dwaling is niet mogelijk als de dwaling, zoals in dit geval, voor rekening van de dwalende komt.

Ten slotte oordeelt het hof dat er geen sprake is van misbruik van omstandigheden. Volgens artikel 3:44 lid 4 BW is misbruik van omstandigheden aanwezig, wanneer iemand die weet of moet begrijpen dat een ander door bijzondere omstandigheden, zoals noodtoestand, afhankelijkheid, lichtzinnigheid, abnormale geestestoestand of onervarenheid, bewogen wordt tot het verrichten van een rechtshandeling, het tot stand komen van die rechtshandeling bevordert ofschoon hetgeen hij weet of moet begrijpen hem daarvan zou behoren te weerhouden. De stelplicht van misbruik van omstandigheden – en bij voldoende gemotiveerde betwisting ook de bewijslast – rust op de vrouw (art. 150 Rv); en zij heeft nagelaten te stellen en te onderbouwen onder welke bijzondere omstandigheid de partnerschapsvoorwaarden tot stand zijn gekomen.

Ten aanzien van de woning stelt het hof vast dat als peildatum voor de waardering van de woning uitgegaan moet worden van de datum van verdeling van de woning en dat is de datum inschrijving van de ontbinding van het geregistreerd partnerschap (27 januari 2020) en niet – zoals de vrouw betoogt – de datum van de feitelijke verdeling. De taxatiewaarde van 17 september 2020 ter hoogte van € 610.000 moet naar beneden worden gecorrigeerd naar de waarde op de peildatum van 27 januari 2020. Het hof stelt de overwaarde van het huis vast op € 80.000. De man moet daarvan de helft, en niet € 61.750, aan de vrouw betalen. Na aftrek van aan de vrouw betaalde onverschuldigd betaalde alimentatietermijnen moet de man een bedrag ter hoogte van € 24.560 aan de vrouw voldoen.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank voor wat betreft (i) de partneralimentatie – deze kan in redelijkheid niet van de man worden geleverd en (ii) de partnerschapsvoorwaarden – deze zijn niet tot stand gekomen onder een wilsgebrek en worden dus niet vernietigd. Het hof stelt de overwaarde van het huis op een lager bedrag vast.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 24-02-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:581

Zaaknummer: 200.295.637_01 en 200.295.638_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof volgt bij de benoeming van de bewindvoerder niet de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende. Er bestaan gegronde redenen in de persoon van de rechthebbende die zich verzetten tegen een wijziging in de bestaande situatie.

Feiten en omstandigheden

Rechthebbende heeft lange tijd onder curatele gestaan. Ze was onder behandeling bij GGZ inGeest en ontving een aantal jaren depotmedicatie. Op haar initiatief heeft ze de behandeling in 2018 gestaakt. Sindsdien ontvangt ze geen (depot)medicatie meer. In 2018 is de bewindvoerder curator van rechthebbende geworden. Op verzoek van rechthebbende is de curatele omgezet naar bewind en is de curator tot bewindvoerder benoemd. De rechthebbende is niet tevreden over de samenwerking met de bewindvoerder. De bewindvoerder zou slecht bereikbaar zijn, zou haar leefgeld niet hebben verhoogd toen daar ruimte voor was en zou haar onvoldoende op de hoogte hebben gehouden van haar financiële positie. Rechthebbende wil graag dat de informant bewindvoerder wordt. Ze verwacht dat de samenwerking met de informant goed zal verlopen. Volgens de huidige bewindvoerder is de rechthebbende na het stoppen met de behandeling boos en opstandig geworden, is de problematiek van de rechthebbende (gokverslaving en continu vragen om meer leefgeld) na de omzetting van de curatele naar bewind niet verbeterd, ondersteunt HVO-Querido haar nog altijd, en zal de behandeling bij GGZ inGeest weer worden opgestart. De informant zou geen contact met de bewindvoerder hebben opgenomen, hetgeen de branchevereniging wel voorschrijft op het moment dat mogelijk een andere bewindvoerder wordt benoemd. De bewindvoerder is van mening dat een eventuele wijziging in de persoon van de bewindvoerder geen verschil zal maken omdat de problematiek van de rechthebbende blijft bestaan en dat daarom de voorkeur van de rechthebbende in dit specifieke geval niet moet worden gevolgd. Omdat de rechthebbende haar uitdrukkelijke voorkeur heeft uitgesproken, moet het hof beoordelen of sprake is van gegronde redenen om informant niet tot bewindvoerder te benoemen.

Verzoek

Rechthebbende verzoekt benoeming van informant tot bewindvoerder.

Beoordeling en motivering

Ingevolge artikel 1:435 lid 3 BW geldt dat de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende bij de benoeming van de bewindvoerder in beginsel gevolgd wordt, tenzij gegronde redenen zich tegen die benoeming verzetten. De gegronde redenen om af te wijken van de voorkeur van de rechthebbende liggen niet enkel in de persoon van degene naar wie de voorkeur uitgaan, maar kunnen ook gelegen zijn in andere omstandigheden (ECLI:NL:PHR:2022:40). Volgens het hof is de informant een professionele bewindvoerder en benoembaar. Dit levert geen gegronde redenen om af te wijken van de voorkeur van de rechthebbende. Het hof is echter van oordeel dat er andere gegronde redenen zijn die zich verzetten tegen de benoeming volgens de voorkeur van de rechthebbende. De rechthebbende heeft zich tijdens de zitting in hoger beroep ontremd gedragen en haar gedrag doet er ernstig aan twijfelen of zij in staat kan worden geacht om de gevolgen van een wijziging van bewindvoerder te overzien. De klacht van de rechthebbende over de gebrekkige samenwerking stoelt voornamelijk op de omstandigheid dat zij geld waarover zij meent te kunnen beschikken, niet van de bewindvoerder ontvangt. Tijdens de zitting heeft ze haar ongenoegen daarover duidelijk kenbaar gemaakt. Volgens het hof zal een andere bewindvoerder haar echter niet meer financiële ruimte kunnen bieden en zal daarom naar alle waarschijnlijkheid in de samenwerking met de rechthebbende dezelfde problemen gaan ondervinden als waar de huidige bewindvoerder op stuit. De huidige bewindvoerder voert het bewind voor de rechthebbende naar behoren uit. Het hof betwijfelt of de informant de complexiteit van de situatie van de rechthebbende voldoende op waarde heeft kunnen schatten. Het gaat erom te voorkomen dat de persoonlijke situatie van de rechthebbende verslechtert en zij weer dakloos zou worden. Mede door het onderhouden van de contacten met HVO-Querido en andere hulpverleners heeft de huidige bewindvoerder dit belang van de rechthebbende goed bewaakt. Deze omstandigheden verzetten zich tegen een wijziging van de bestaande situatie. Het hof volgt de voorkeur van de rechthebbende niet.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank. De benoeming van de huidige bewindvoerder blijft in stand.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:688

Zaaknummer: 200.296.447/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Machtiging gesloten jeugdhulp wordt, ondanks ontbreken van de wettelijke gronden, in het belang van de minderjarige toegewezen.

Feiten en omstandigheden

De moeder is alleen belast met het gezag over de minderjarige. De minderjarige verblijft sinds 1 december 2021 met een machtiging gesloten jeugdhulp op Schakenbosch.

Verzoek

De gecertificeerde instelling (GI) heeft verzocht om een machtiging gesloten jeugdhulp voor de periode van maximaal twee maanden te verlenen.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter overweegt dat, gelet op artikel 6.1.2 lid 2 Jeugdwet, een machtiging voor een gesloten accommodatie voor jeugdhulp slechts kan worden verleend indien die noodzakelijk is in verband met ernstige opgroei- of opvoedingsproblemen die de ontwikkeling van de jeugdige naar volwassenheid ernstig belemmeren. Bovendien dient de opnemings- en het verblijf noodzakelijk te zijn om te voorkomen dat de jeugdige zich aan deze jeugdhulp onttrekt of daaraan door anderen wordt onttrokken. Op grond van het derde lid van hetzelfde artikel kan een machtiging slechts worden verleend indien de jeugdige onder toezicht is gesteld of de wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige daarmee instemt. Aan dit vereiste is voldaan, nu de moeder met de machtiging heeft ingestemd.

De minderjarige verblijft sinds 1 december 2021 op een gesloten groep vanwege ernstige zorgen over zijn emotionele ontwikkeling, fysieke veiligheid en opvoedsituatie. Hij heeft daar de afgelopen drie maanden een positieve ontwikkeling laten zien. Gelet op die positieve ontwikkelingen wordt op dit moment niet meer voldaan aan de voorwaarden voor een machtiging gesloten jeugdhulp. Het is echter wel in het belang van de minderjarige om direct vanuit Schakenbosch een overstap te maken naar een overbruggingsgroep en vervolgens naar een passende vervolgplek. Tot die tijd is het belangrijk dat de minderjarige op de gesloten groep blijft, waar hij in een veilige stabiele omgeving traumatherapie kan volgen. Gezien het

voorgaande zal de kinderrechter, ondanks het ontbreken van de gronden daarvoor, de machtiging voor een gesloten accommodatie voor jeugdhulp verlenen nu die in het belang van de minderjarige wordt geacht. Het is daarbij wel van belang dat de minderjarige zo kort mogelijk op de gesloten groep blijft.

Conclusie

De kinderrechter verleent een machtiging gesloten jeugdhulp met ingang van 1 maart 2022 tot 1 mei 2022 en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:1969

Zaaknummer: C/10/629385 / JE RK 21-3108

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Benoeming bijzondere curator voor minderjarige moeder, zodat zij rechtsmiddelen kan aanwenden tegen de beslissing in eerste aanleg.

Feiten en omstandigheden

Verzoekster en de vader zijn de minderjarige ouders van een kind dat is geboren in 2022. De rechtbank heeft het verzoek om een bijzondere curator voor verzoekster te benoemen afgewezen en heeft de Stichting Jeugdbescherming Brabant belast met de voogdij over het kind van de ouders.

Verzoek

Verzoekster heeft verzocht om een bijzondere curator voor haar te benoemen.

Beoordeling en motivering

Het hof overweegt dat een minderjarige in alle familierechtelijke zaken die hem betreffen dient te worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 Rv. Een minderjarige kan de door de wetgever aan belanghebbenden toegekende processuele bevoegdheden echter niet zonder tussenkomst van een wettelijk vertegenwoordiger of een daartoe benoemde bijzondere curator uitoefenen. Dat is slechts anders voor de gevallen dat de wet daarin voorziet (zie HR 5 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3535, *NJ* 2015/57), zoals bij een verzoek tot benoeming van een bijzondere curator als bedoeld in artikel 1:250 BW. Een minderjarige wiens verzoek tot benoeming van een bijzondere curator is afgewezen, kan daartegen een rechtsmiddel aanwenden zonder tussenkomst van een wettelijk vertegenwoordiger of bijzondere curator, maar dient zich daarbij wel te laten bijstaan door een advocaat (zie HR 29 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1409 en HR 3 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:158).

Bij de beoordeling van de vraag of een benoeming van een bijzondere curator is aangewezen, dient het belang van de minderjarige de eerste overweging te zijn. De rechter heeft daarbij een grote mate van beoordelingsvrijheid. Naar het oordeel van het hof heeft verzoekster er groot belang bij dat een bijzondere curator wordt benoemd. Zij moet als minderjarige moeder van

haar kind de mogelijkheid hebben om een rechtsmiddel aan te wenden tegen de gezagsbeslissing die met betrekking tot haar kind is genomen. Verzoekster kan zich daartoe niet tot haar ouders richten, nu zij met hen geen goede verstandhouding heeft. Dit betekent dat verzoekster haar recht op toegang tot de rechter (art. 6 lid 1 EVRM) en meer in het bijzonder haar recht om in hoger beroep te gaan, slechts kan effectueren indien zij wordt vertegenwoordigd door een bijzondere curator. Op grond van het voorgaande en in het licht van artikel 6 en 8 EVRM ziet het hof voldoende aanleiding om een bijzondere curator te benoemen.

Conclusie

Het hof benoemt een bijzondere curator voor verzoekster en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 10-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:779

Zaaknummer: 200.305.660_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Baby met ernstige verwondingen belandt in het ziekenhuis terwijl hij volledig aan de zorg van zijn ouders was toevertrouwd. Forensisch arts: oorzaak is kracht van buitenaf. Sinds de spoeduisplaatsing zijn geen nadere onderzoeksgegevens van politie en/of forensisch arts bekend geworden. Belang van duidelijkheid over (mogelijke) rol van vader/moeder in verband met de hechting ouders-baby. Taak van de raad om politie/OM te benaderen om nadere onderzoeksgegevens te verkrijgen en te kunnen overleggen. (On)aannemelijkheid van de verklaring van de ouders voor de verwondingen? Termijn uithuisplaatsing wordt deels toegewezen en deels aangehouden in afwachting van nadere gegevens.

Feiten en omstandigheden

Op 3 februari 2022 is de minderjarige voorlopig onder toezicht gesteld voor de duur van drie maanden en is er een machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige verleend voor de duur van twee weken. Iedere verdere beslissing is aangehouden. De ouders zijn belast met het ouderlijk gezag.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft het verzoek gehandhaafd voor de resterende termijn. De minderjarige is opgenomen in het ziekenhuis met ernstige verwondingen, die volgens de forensisch arts zijn veroorzaakt door kracht van buitenaf. Enerzijds geven de ouders aan overal hun medewerking aan te willen verlenen, maar voor zowel de raad als de arts in het ziekenhuis blijken zij op cruciale momenten niet bereikbaar te zijn. De ontwikkeling van de minderjarige wordt ernstig bedreigd doordat de ouders de verwondingen niet kunnen verklaren en deze zijn ontstaan toen zij de volledige zorg voor de minderjarige hadden. Doordat de ouders niet bereikbaar zijn kunnen er geen veiligheidsafspraken gemaakt worden. Er bestaat een reëel risico dat de ouders de minderjarige uit het ziekenhuis zullen meenemen. De raad is door een begeleider van de omgang op de hoogte gebracht van een situatie waarin de vader de minderjarige met één hand

in de lucht heeft gehouden. Dat is niet verantwoord om te doen als ouder met een baby waarvan de nek nog niet volledig is ontwikkeld. Ook wil de raad dieper met de ouders in gesprek gaan. De vader is zowel in het ziekenhuis als bij de raad dreigend geweest. Op dit moment moeten gesprekken en omgangsmomenten met de minderjarige plaatsvinden op kantoor, in een veilige omgeving. De ouders kunnen de veiligheid van de minderjarige niet garanderen. Daarom handhaaft de raad het verzoek.

De moeder zou graag zien dat de minderjarige weer terug naar huis komt. Daartoe voert zij aan dat zij en de vader de minderjarige nog nooit op een verkeerde manier hebben aangeraakt. De enige verklaring die de ouders hebben voor de verwondingen is dat de vader de minderjarige wellicht in een reflex te hard heeft vastgegrepen. De vader heeft het carpal tunnel syndroom waardoor hij geen gevoel heeft gehad in zijn handen. Hij weet daardoor niet hoe stevig hij de minderjarige heeft vastgepakt. De kneuzingen in de hersenen zijn wellicht te verklaren door de manier waarop de vader met de minderjarige speelt. Het ziekenhuis heeft aangegeven dat de manier van spelen best een verklaarbare reden was voor de puntbloedingen in de hersenen. De mogelijke oorzaak van de verwondingen kan ook buiten de ouders om liggen.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft verklaard dat zij tijdens het bezoek ziet dat de moeder heel sensitief op de minderjarige reageert en heel zacht en rustig met hem omgaat. Dat is ook belangrijk. Bij de vader is dat anders. Bij hem gaat het vanuit zijn emotie-regulatie-problematiek, waardoor hij minder sensitief met de minderjarige omgaat. Het gaat er bij hem niet om dat hij niet op een sensitieve manier wil handelen maar dat hij niet sensitief kan handelen. Hij speelt ruwer met de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:265b BW kan de kinderrechter de GI die belast is met de uitvoering van de ondertoezichtstelling op haar verzoek machtigen de minderjarige uit huis te plaatsen indien dit noodzakelijk is in het belang van de verzorging en opvoeding van de minderjarige of tot onderzoek van diens geestelijke of lichamelijke gesteldheid.

De (spoed)machtiging tot uithuisplaatsing was dringend noodzakelijk in het belang van de verzorging en opvoeding van de minderjarige. Sinds de spoedmachtiging van 3 februari 2022 is er geen wezenlijk nieuwe informatie bekend geworden ondanks dat er diverse medische onderzoeken hebben plaatsgevonden. Zo is er geen schriftelijke informatie van een (forensisch) arts waaruit blijkt van de verwondingen en de (vermoedelijke) oorzaak daarvan en evenmin of de verklaring van de ouders verband kan houden met de verwondingen. Daarover moet duidelijkheid komen en daartoe moet de raad zich met spoed tot de politie

en/of officier van justitie richten om die duidelijkheid te krijgen. De ouders zijn naar eigen zeggen niet als verdachten aangemerkt en niet in het strafrechtelijk onderzoek gehoord.

De huidige stand van zaken is zodanig dat moet worden uitgegaan van de verwondingen en de door de forensisch arts gegeven verklaring en dat deze zijn ontstaan terwijl de minderjarige onder de zorg en verantwoordelijkheid van de ouders viel en bij hen verbleef. Bij die stand van zaken kan vooralsnog de minderjarige niet aan de zorg van de ouders worden toevertrouwd omdat de veiligheid van de minderjarige bij de ouders zeer wel mogelijk in het geding is. Mede gelet op de grote kwetsbaarheid van de minderjarige moet ook worden geconcludeerd dat het vermoeden gerechtvaardigd is dat zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd en dat het noodzakelijk is dat hij langer uit huis wordt geplaatst.

De zo belangrijke hechting van de minderjarige aan zijn ouders in de eerste levensmaanden wordt nu reeds enige tijd onderbroken en dat moet niet langer duren dan strikt noodzakelijk is. Naast de informatie die op tafel moet komen, moet de GI ervoor zorgen dat beide ouders, in ieder geval de moeder als de vader zich bij de omgang niet rustig kan opstellen en zich niet kan gedragen in het belang van de minderjarige, vaker en langer contact met de minderjarige kunnen hebben opdat hij niet van hen/haar vervreemdt.

Tegen de achtergrond van hetgeen is overwogen, wordt de machtiging tot uithuisplaatsing niet langer verlengd dan tot 3 april 2022 en wordt de resterende maand aangehouden (waarover later zal worden beslist). Bij de volgende zitting is het aan de raad om de nadere noodzakelijke informatie aan te reiken zodat deze bij de volgende beslissing kan worden meegewogen.

Conclusie

De kinderrechter beslist zoals hiervoor overwogen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 17-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2022:2286

Zaaknummer: C/03/301591 / JE RK 22-185

Rechters: P.H.J. Frénay

Advocaten: B.H.M. Nijsten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming voor de verstrekking van puberteitsremmers aan minderjarige. Verbod om zonder instemming vader medische en gendergerelateerde gegevens over de minderjarige op sociale media te delen.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is geboren als meisje maar heeft in januari 2021 aangegeven zich jongen te voelen. Hij is 11 jaar. De minderjarige staat op de wachtlijst van twee genderpoli's. De verwachting is dat hij in de eerste helft van 2022 zal worden uitgenodigd door het Radboud UMC. PsyTrans heeft vastgesteld dat bij de minderjarige sprake is van genderdysforie. De minderjarige voert gesprekken met een psycholoog van PsyTrans.

De ouders zijn gescheiden. Zij werken aan hun communicatieproblematiek. De moeder verzoekt de rechtbank om vervangende toestemming voor het starten met puberteitsremmers, die zij beschouwt als een 'pauzeknop', waarmee een fase van verlengde diagnostiek ontstaat. Het is geen onomkeerbaar proces. De vader wil een onderzoek door een genderpoli afwachten. Hij beschouwt de diagnose van PsyTrans als een indicatief vooronderzoek. Hij stelt dat in de medische wereld verschillend wordt gedacht over puberteitsremmers, mede vanwege de onbekendheid van de effecten op lange termijn.

De moeder vraagt de rechter voorts om vervangende toestemming voor het voortzetten van gesprekken van de minderjarige met een gespecialiseerde psycholoog, omdat de vader die eerder introk omdat hij de informatie over het vervolg van de behandeling te summier vond. Nadat de psycholoog hem erop wees dat de minderjarige door het stoppen van de gesprekken alleen kwam te staan met zijn gevoelens, gaf de vader enkele dagen later opnieuw toestemming.

Bij wijze van zelfstandig verzoek vraagt de vader de rechtbank de moeder te verbieden medische gegevens, in het bijzonder gendergerelateerde informatie, betreffende de minderjarige te delen op sociale media.

Beoordeling en motivering

De rechtbank stelt het belang van het kind centraal. Op grond van artikel 1:253a BW kan in geval van gezamenlijke uitoefening van het gezag een geschil tussen de ouders hierover aan de rechter worden voorgelegd. De ouders zijn het erover eens dat de minderjarige een jongen wil zijn en dat hij verdere vrouwelijke ontwikkeling van bijvoorbeeld borsten, niet wenst. Puberteitsremmers stoppen (eventueel tijdelijk) dit proces. Ook de rechtbank is overtuigd dat het de intrinsieke wens is van de minderjarige om te starten met dergelijke medicatie. PsyTrans heeft vastgesteld dat sprake is van genderdysforie. De rechtbank ziet geen aanleiding om te wachten op een second opinion, temeer daar onzeker is wanneer de minderjarige bij een genderpoli terecht kan. In de tussentijd zou de fysieke ontwikkeling doorzetten. Dat kan voor psychische schade zorgen. Sommige lichamelijke veranderingen kunnen nadien slechts door operaties worden behandeld, terwijl bijvoorbeeld heupontwikkeling niet kan worden teruggedraaid. Hoewel in de medische wetenschap verschillend wordt gedacht over puberteitsremmers, is niet gebleken dat deze medicatie schadelijk is. De rechter wijst het verzoek van de moeder toe en verklaart het bij voorraad uitvoerbaar.

De rechtbank wijst het verzoek om vervangende toestemming voor gesprekken met een psycholoog af, omdat de grondslag voor dit verzoek ontbreekt nu de vader hiervoor opnieuw toestemming heeft gegeven. De rechtbank tekent daarbij aan de gesprekken van groot belang te achten voor de minderjarige en gaat ervan uit dat de vader deze vorm van hulp zal toestaan zolang de minderjarige die nodig heeft.

De moeder vindt niet dat de vader haar kan verbieden iets over de minderjarige te delen op sociale media. Zij heeft dat een keer gedaan, omdat ze een manier zocht om het bericht over de diagnose genderdysforie te delen met vrienden en bekenden. De vader vraagt een verbod. Hij was niet van tevoren op de hoogte gebracht door de moeder, en moest van kennissen horen dat de minderjarige voortaan een andere naam zou gebruiken.

De rechtbank is van oordeel dat dit, anders dan de moeder stelt, valt binnen de reikwijdte van artikel 1:253a lid 1 BW. Of berichten al dan niet op het internet kunnen worden geplaatst is bij uitstek een kwestie waarover ouders samen dienen te beslissen, omdat zo'n beslissing ingrijpt in het leven van de minderjarige. Ook het vermelden van de nieuwe naam en überhaupt hoe die naam dient te luiden, is iets waarbij de vader betrokken had moeten worden. De rechter wijst het verzoek toe, in die zin dat de moeder dergelijke berichten niet zonder toestemming van de vader op sociale media mag delen.

Conclusie

De rechter verleent de moeder vervangende toestemming om aan de minderjarige puberteitsremmers te verstrekken, en verbiedt de moeder om zonder toestemming van de

vader medische en gendergerelateerde informatie over de minderjarige op sociale media te delen. De beschikking is bij voorraad uitvoerbaar.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 21-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:1261

Zaaknummer: C/05/398018 FZ RK 21-3658

Wetsartikelen: